

ADRIENNE YOUNG

CERUL
DIN
ADÂNCURI

Traducere din limba engleză
IULIA ANANIA

CORINT
BOOKS

—2018—

UNU

— SOSESC! SOSESC!

M-am uitat în lungul rândului de luptători aska aliniați, ghemuiți unul într-altul, pitiți în spatele colinei noroioase. Ceața plutea pe câmp ca un vâl, dar noi puteam să le auzim deja apropierea, să deslușim zgomotele scoase de tășurile săbiilor și ale securilor care se atingeau ușor de platoșele lor. Pașii rapizi în noroiul clisos... Inima îmi bătea aproape în ritm cu sunetele acestea, trăgeam aer în piept și așteptam următorul sunet înainte de a-l slobozi.

Am distins apoi fluieratul aspru al tatei venind din josul rândului și am căutat printre fețele murdare de noroi până am descoperit doi ochi albaștri, strălucitori, fixați asupra mea. Barba grizonată îi atârna împletită pe piept, în spatele securii strânse în pumnul uriaș. Și-a ridicat bărbia spre mine și am fluierat, la rândul meu, căci asta era modul nostru de a ne transmite unul altuia să avem grijă. Să încercăm să nu murim.

Mýra mi-a săltat cu mâna cosița lungă, împletită, de pe umăr și a dat din cap, arătând spre câmp.

— Împreună? m-a întrebat.

— Întotdeauna! i-am răspuns.

Am privit în spate, unde oamenii clanului nostru erau înșirați umăr la umăr, într-o mare de piei roșietice și de bronz, așteptând, cu toții, semnalul. Eu și Mýra ne luptaserăm pentru a dobândi locurile din frunte, locurile de cinste.

— Ai grijă cu stânga!

Privirea ochilor săi mărginiți cu *kohol* a coborât până la coastele mele pe care le știa zdrobite sub platoșă.

— Mă simt bine! am fulgerat-o cu privirea, jignită. Dacă într-adevăr ești îngrijorată, atunci luptă cu altcineva!

A scuturat din cap, ignorându-mi spusele, înainte să-mi verifice armura pentru ultima oară. Am încercat să nu tresar în timp ce îmi strângea închizătoarele pe care le lăsasem intenționat puțin mai largi. S-a prefăcut că n-a băgat de seamă, dar i-am prins privirea.

— Încetează să-ți tot faci griji pentru mine! i-am cerut.

Mi-am trecut mâna peste partea dreaptă a scalpului, care îmi fusese ras pe sub cozile împletite cu părul din creștet.

I-am tras mâna spre mine, să-i prind mai bine scutul de braț, făcând toate mișcărilor din memorie, căci îi știam pe de rost fiecare legătură. Fuseserăm tovarășe de luptă fără de încetare în ultimii cinci ani și-i cunoșteam fiecare bucățiță de armură la fel de bine pe cât îmi știa ea fiecare oscior netămăduit cum trebuie.

— Nu-s deloc îngrijorată! mi-a răspuns, zâmbindu-mi cu superioritate. Dar pun rămășag pe-o cină c-o să omor mai mulți războinici riki decât tine azi.

Și a azvârlit securea mea spre mine.

Mi-am tras sabia din teacă folosindu-mi mâna dreaptă, iar cu stânga am prins securea.

— *Vegr yfir fjor!*

Și-a vârât cu totul brațul în scut, ridicându-l deasupra capului într-un arc pentru a-și întinde umărul, înainte să-mi răspundă:

— *Vegr yfir ffor!* „Onoarea-i mai presus de viață!”

Primul fluierat a despicat aerul venind din dreapta noastră, atrăgându-ne atenția că trebuia să ne pregătim, așa că am închis ochii, să simt mai bine fermitatea pământului de sub picioare. Sunetele bătăliei care se grăbeau spre noi au curs laolaltă, pe când rugăciunile rostite din adâncul gâtlejului de oamenii clanului meu s-au ridicat în jur ca fumul dintr-un foc sălbatic. Am lăsat cuvintele să-mi iasă odată cu respirația, cerându-i lui Sigr să mă păzească. Să mă ajute să îi dobor pe inamicii săi.

— Porniți!

M-am cabrat și mi-am rotit securea, trimițând-o adânc spre pământ, și m-am lansat în sus, peste colină, zburând în față. Picioarele mi-au atins noroiul și am rupt-o la fugă, lăsând găuri cu cizmele în glodul moale, drept spre peretele de ceață care plutea deasupra câmpului. Am urmărit-o cu coada ochiului pe Mýra în timp ce eram înghițite de păclă, iar frigul se repezea pe lângă noi ca un șuvoi de apă, până ce, în zarea încețoșată, au apărut siluete întunecate.

Războinicii riki!

Inamicii zeului nostru alergau spre noi într-un vălmășag de blană și fier. Păr încurcat în vânt... Soare sclipind pe tășuri... Când i-am văzut, am zorit și mai mult, încleștându-mi degetele pe plăselele sabiei în timp ce mă străduiam să răzlesc înainte, în fața tuturor celorlalți.

Am lăsat mârâitul să urce din mine, din locul acela aflat adânc, adânc, înăuntru, acela care prinde viață doar în timpul bătăliilor. Am strigat și am ales din priviri un bărbat scund, aflat în prima linie, care avea blănuri portocalii înfășurate în jurul umerilor. Am fluierat-o pe Mýra și m-am aplecat în vânt, alergând direct spre acel războinic. Pe când ne apropiam de el, m-am răsucit într-o parte și mi-am numărat pașii,

calculându-mi drumul până la momentul în care spațiul dintre noi a fost înghițit de sunetul corpurilor grele care se izbeau, zdrobindu-se, unul de altul. Când l-am ajuns, am mușcat cu putere, cu dinții dezveliți. Sabia a venit din spate, pe când mă aplecam spre pământ, și am legănat-o în sus în timp ce treceam pe lângă el, țintindu-i măruntaiele.

Ridicându-și scutul la țanc, bărbatul s-a aruncat spre stânga, lovindu-mă cu marginea acestuia. Pete negre mi-au explodat în ochi, plămâni mi-au șuierat în spatele coastelor rănite, iar răsufarea mea a refuzat să mai revină. M-am împiedicat, încercând să-mi recapăt echilibrul înainte să cad, și am ripostat cu securea, ignorând durerea ce-mi înflorește într-o parte. Sabia lui a prins tăișul meu când era chiar deasupra capului său, răsucindu-l spre spate, dar asta era tot ce-mi trebuia.

Flancul lui era de acum larg expus, vulnerabil.

Mi-am afundat sabia în el, găsindu-i îmbinarea platoșei. Capul i-a zburat spre spate, gura i s-a deschis într-un strigăt, iar sabia Mýrei s-a coborât asupra gâtului său, într-o mișcare lină, spintecându-i mușchii și tendoanele. Mi-am eliberat tăișul, iar, când l-am scos, un șuvoi de sânge fierbinte mi-a acoperit fața. Mýra l-a doborât pe bărbat cu o lovitură de călcâi și o altă umbră a apărut în ceața din spatele ei.

— Jos! am strigat, aruncându-mi securea.

Tovarășa mea s-a prăbușit la pământ, iar tăișul a plonjat în pieptul unui riki, făcându-l să cadă în genunchi. Corpul uriaș s-a prăbușit peste Mýra, țintuind-o în noroi. Sângele care îi gâlgâia din gură se revărsa, acoperind pielea ei palidă cu un văl roșu-închis, strălucitor.

Am alergat într-acolo, mi-am înfipt degetele în platoșa lui, în îmbinările de pe spatele lui, și am plonjat, trăgându-l după mine. Când s-a eliberat, Mýra a sărit în picioare, și-a găsit sabia

și s-a uitat în jurul nostru. Am înhățat mânerul securii mele și am smuls-o dintre coastele bărbatului.

Ceața începea să se destrame, alungată de căldura zorilor. De la colină și până la râu, peste tot se zăreau membri ai clanului nostru ce se luptau, îndreptându-se, cu toții, spre apă. Dincolo de câmp, tata tocmai își împlânta sabia în pântecul unui riki aflat în spatele său, cu o mișcare spre înapoi. L-am văzut cum și-o scotea apoi doar pentru a o repezi din nou, pentru a lovi un alt dușman, aflat în fața lui, de această dată. Avea ochii bulbucați din cauza efortului de a lupta, iar în piept îi cloco-teau strigăte de război tunătoare.

— Haide! am strigat în urmă, spre Mýra, și am rupt-o la fugă, sărind peste leșurile care zăceau pe pământ și croindu-mi drum spre malul râului, unde vârtoarea luptei era mai mare.

Am reușit să lovesc un riki în spatele genunchiului cu sabia, culcându-l la pământ în timp ce treceam pe lângă el. Și apoi pe încă unul, lăsându-i pe amândoi să fie omorâți de altcineva.

— Eelyn!

Mýra m-a strigat pe nume chiar pe când mă izbeam de un trup și brațe groase m-au cuprins, strângându-mă atât de tare, încât sabia mi-a scăpat din încheștarea degetelor. Am mormăit, încercând să dau din picioare și să mă eliberez, dar dușmanul meu era prea puternic. L-am mușcat de carnea brațului până când am simțit că a dat sângele, iar mâinile lui m-au aruncat la pământ. M-am lovit tare și am încercat să-mi recapăt suflarea pe când mă rostogoleam pe spate, căutându-mi securea. Dar sabia luptătorului riki se prăvălea deja asupra mea. M-am rostogolit din nou, găsimdu-mi, pe bâjbâite, cuțitul prins într-o teacă la brâu și ridicându-mă din nou în picioare să îl înfrunt, cu respirația pufnind în rafale albe în fața mea.

În spatele meu, Mýra se lupta în ceață.

— Eelyn! m-a strigat tovarăşa mea.

Bărbatul s-a repezit spre mine, ridicându-şi sabia, şi am căzut din nou pe spate. Mi-a tăiat mâneca şi mi-a crestat muşchiul gros al braţului. Am azvârlit cuţitul, ale cărui plăsele au trecut pe deasupra tăişului său, iar bărbatul şi-a lăsat, pe neaşteptate, capul într-o parte. Tare puţin mi-a lipsit să-l nimeresc! Abia-abia dac-am izbutit să-i cretez urechea, iar, când m-a privit din nou, luase foc, căci ochii parcă i-ar fi aruncat flăcări.

M-am târât înainte, încercând să mă ridic în picioare, în timp ce el îşi recupera sabia. Se apropia de mine cu paşi mari, iar ochii mi-au picat pe sângele aska, pe sângele celor din clanul meu, ce-i acoperea pieptul şi braţele. Sabia şi securea mea zăceau pe pământ, în spatele lui.

— Mýra! am strigat, dar n-o mai vedeam deloc.

Am privit în jur, pe când înăuntrul meu se învolbura ceva ce rar am simţit în toiul vreunei lupte: panica. Nu era nicio armă prin preajmă şi, în niciun caz, nu-l puteam doborî cu mâinile goale. Se apropia, scrâşnind din dinţi, mişcându-se precum un urs prin iarbă.

M-am gândit la tata. La mâinile lui murdare de pământ. La vocea lui joasă, tunătoare. Şi la căminul meu. La focul care pâlpâia în întuneric. La bruma care se aşternea peste luminiş dimineaţa.

Am stat locului, apăsându-mi degetele în rana fierbinte din braţ şi rostind în şoaptă numele lui Sigr, cerându-i să mă accepte. Să mă primească. Să-l vegheze pe tata.

— *Vegr yfir fior*, am murmurat.

Bărbatul a încetinit, privind cum mi se mişcau buzele.

Blănurile de sub platoşa lui se mişcau în briza umedă, înfoindu-se în jurul maxilarului său ascuţit. A clipit, făcându-şi gura pungă, în timp ce străbătea ultimii paşi care ne mai

despărțeau, iar eu mă încăpățânam să nu fug. Căci n-aveam de gând să mă las doborâtă de o armă care mi-ar fi fost împlântată în spate.

Oțelul a strălucit când și-a ridicat sabia deasupra capului meu, gata s-o coboare, iar eu am închis ochii. Apoi am răsuflet. Puteam să văd cum se reflecta cerul plumburiu în apele fiordului. Și salcia înflorită de pe coasta dealului. Simțeam vântul care-mi răsflira părul. Am ascultat sunetele scoase de oamenii mânioși din clanul meu. Care se luptau undeva, departe, departe.

— Fiske!

O voce profundă, gătuită, a străpuns ceața, găsindu-mă, iar ochii mi s-au deschis fulgerător.

Războinicul riki din fața mea a încremenit, ațintindu-și privirea într-o parte, în locul de unde venea spre noi vocea aceea.

Iute.

— Nu!

O încâlceală sălbatică de păr blond s-a năpustit asupra lui, doborându-i sabia la pământ.

— Fiske, nu!

L-a prins pe bărbat de platoșă, ținându-l în loc.

— *Nu face asta!*

Ceva mi s-a răsucit în minte, sângele mi-a încetinit în vene, inima mi s-a oprit.

— Ce faci? s-a eliberat luptătorul riki, ridicându-și sabia de pe jos și dându-l la o parte, pentru a se îndrepta din nou spre mine.

Bărbatul s-a întors, și-a aruncat brațele în jurul celuilalt și l-a azvârlit înapoi.

Și atunci i-am văzut... fața.

Și am încremenit. Nu mai eram decât gheața de pe râu. Zăpada agățată de coasta muntelui.

— Iri!

Ce s-a auzit a fost doar fantasma unui cuvânt, șoptit atât de încet, încât abia-abia dacă putea fi ghicit în suflarea mea.

Și-au încetat lupta, privindu-mă amândoi cu ochi mari, bulbucăți. Atunci parcă m-a pătruns mai adânc. Ce vedeam. *Pe cine vedeam.*

— Iri? am bâiguit.

Mi-am încleștat mâna care îmi tremura pe platoșă, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi. Furtuna din stomacul meu s-a învârtețit, căci era chiar în centrul haosului care ne înconjura.

Bărbatul cu sabia s-a uitat la mine, plimbându-și privirea pe chipul meu, străduindu-se din greu să înțeleagă ceva. Dar ochii mei erau pironiți asupra lui Iri. Asupra curbei maxilarului său. Mă uitam la părul lui – galben ca spicul de grâu în lumina soarelui... La gâtul lui mânjit de sânge... La mâinile care erau întocmai ca ale tatei...

— Ce-nseamnă una ca asta, Iri? a întrebat războinicul riki, încleștându-și mâna pe plăselele sabiei pe al cărei tăiș sângele meu se închegase deja.

Abia îl puteam auzi. Abia puteam gândi, căci năluca din fața mea făcuse să dispară orice alt gând, ca și cum ar fi fost apele unui potop care șterg totul în calea lor.

Iri a pășit încet spre mine, iar privirea i-a alergat spre mine. Am încetat să suflu când mâinile i s-au ridicat spre fața mea și s-a aplecat atât de aproape, încât îi puteam simți respirația pe frunte.

— Fugi, Eelyn!

Mi-a dat drumul, iar plămânii mi s-au răsucit și s-au întins parcă, apoi, cerșind să primească aer. M-am răsucit, căutând-o pe Mýra prin pâclă, deschizând gura, să strig după tata. Dar nu puteam răsufli.

El dispăruse, devorat de ceață, iar luptătorul riki se făcuse nevăzut odată cu el.

De parcă ar fi fost doar niște năluci.

De parcă nici nu s-ar fi aflat vreodată acolo.

Pentru că, de fapt, nici n-ar fi avut cum să se afle. Pentru că acela fusese *Iri*, iar ultima dată îl văzusem pe fratele meu acum cinci ani. Zăcând mort în zăpadă!